

Wilde tuinen

Katie Fforde bij Boekerij:

Keukengeheimen
De kunstminnaar
Een nieuwe kans
Wilde tuinen
Reddende engel
Levenslessen
Stoute schoenen
Kunst en vliegwerk
Halsbrekende toeren
Praktisch perfect
Schoon schip
Trouwplannen
Liefdesbrieven
Een verleidelijk voorstel
Zomerliefde
De kers op de taart
Met de Franse slag
Vrij spel
Iets ouds en iets blauws
Een zomer aan zee
Een tuin vol bloemen
Het buitenhuis

Katie Fforde

Wilde tuinen

Als Althea haar baan verliest, gooit ze het roer volledig om. Ze wil droomtuinen gaan ontwerpen, maar zullen haar eigen dromen ook uitkomen?

ISBN 978-90-225-8738-6

ISBN 978-94-023-1324-6 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Wild Designs*

Vertaling: Annet Mons

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© Katie Fforde Ltd 1996

© Nederlandstalige uitgave 1999/2019 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn kinderen, die uiteraard
geen enkele gelijkenis vertonen
met de personen in dit boek.*

1

‘Mam,’ zei een stem, verwijtend maar toch vergevingsgezind. ‘Heb je nou alweer sinaasappelsap zomaar uit het pak gedronken?’

Althea maakte een gebaar dat zowel op bekentenis en verontschuldiging wees als op verontwaardiging omdat ze betrapt was. ‘Het was trouwens toch al helemaal lobbige geworden, jij had het echt niet meer gelust.’

Haar zeventienjarige zoon schudde zijn kaalgeschoren hoofd quasi-berispelijk.

‘Ik wil geen glas vuilmaken,’ ging ze verder. ‘Ik hoefde alleen maar één slokje.’ Ze wilde nog even duidelijk stellen dat zij hier de moeder in huis was, en ze ging verder: ‘Als jij ooit eens een beker afwaste of zelfs maar de afwasmachine inlaadde, zou je meer begrip hebben voor mijn efficiëntie.’

‘Tegenwoordig noemen we dat een vaatwasser.’

‘Het kan me niet schelen hoe jij het ding noemt, lieverd, maar stop er af en toe ook eens iets in!’

William, die lang, een beetje pukkelig, en in de ogen van zijn moeder heel knap was, bedierf zijn uiterlijk enigszins met een brede grijns vol ijzerwerk. De boven- en onderbeugel verleenden iets bizars aan zijn brede glimlach. De combinatie van glimlach en beugel vond ze onweerstaanbaar, en ze glimlachte terug.

‘Juno komt straks.’ Althea hoopte dat haar zoon de hint zou oppikken en haar zou helpen met opruimen.

‘O ja? Leuk voor je.’ William had geen hoge dunk van Juno, die hij te materialistisch vond en te veel op zichzelf gericht. Maar goed beschouwd sprak hij, als boeddhist, dit oordeel over de meeste mensen uit.

Althea zuchtte. ‘Help me alsjeblieft een handje. Je weet hoe kritisch ze is.’

‘Ze is je zus – je jongere zus. Als jij het niet erg vindt om in een puinhoop te leven, waar windt zij zich dan over op?’

‘Ik vind ’t helemaal niet leuk om een puinhoop om me heen te hebben. Maar het is iets dat me gewoon overkomt. En ze windt zich er wel over op, dat weet jij ook. Ik krijg elke keer op m’n kop.’

‘Dat is jouw probleem, mam. Jij laat gewoon over je lopen.’

‘Ja, en jij hebt de grootste voeten.’

‘Onzin. Ik zeg het alleen maar voor je eigen bestwil.’

Althea keek kwaad. Er kwam een punt waarop rolverwisseling niet leuk meer was. ‘Mijn bestwil zou op dit moment het meest gebaat zijn bij wat hulp in de keuken.’

William wierp een klokhuis met een grote boog min of meer in de richting van de vuilnisbak. Hij miste.

Althea prentte zich in waar het viel. 'Ik dacht dat boeddhisten geacht werden lief te zijn voor hun moeder.'

William trok een zuur gezicht. 'Nou, vooruit dan maar. Ik zal wel even wat fatsoeneren, maar ik blijf niet rondhangen om dat stomme geklets van jullie aan te horen. Ik heb werk te doen.'

'Huiswerk?' Althea durfde het nauwelijks te hopen. William besteedde veel tijd aan het bestuderen van dure boeddhistische boeken, maar hij vond zijn eindexamen van geen enkel belang. Zijn moeder, die zelf geen diploma middelbare school had, vond dat wel.

William schudde zijn hoofd en pakte een vaatdoek waarmee hij onder de kraan door veegde. 'Nee, moedertjelief. Ik moet wat op ont-hechting studeren.' Hij veegde even over het met thee bevlekte aanrecht. 'Ik moet vanavond de discussie leiden.'

Althea zuchtte, stond van de tafel op en kuste hem. 'Denk eens wat een goed karma je nu opbouwt. Dan ren ik even met de stofzuiger rond.'

Dat deed ze, waarbij ze tegen het meubilair opbotste maar wist te vermijden dat ze dingen opzij moest zetten, terwijl haar gedachten nerveus cirkelden rond het besef dat ze heel binnenkort te weten zou komen of ze wel of niet nog een baan had.

Het was heel wreed, vond ze, om mensen te dwingen naar hun eigen baan te solliciteren. Maar in de ogen van de Whickham School – binnenkort de 'Whickham and Dylan's Combined Primary School', en meer dan twee keer zo groot – was het niet háár baan waarnaar ze solliciteerde, maar die van secretaresse van een veel grotere instelling. Hoewel ze de administratie van Whickham School naar ieders tevredenheid had gedaan, zouden de hotemetoten die de leiding over de nieuwe instelling hadden en daarmee haar lot in handen hielden, zeer wel kunnen oordelen dat een jonger, intelligenter, beter gekwalificeerd – hoewel minder ervaren – persoon in hun ogen meer geschikt zou zijn. Meneer Edwards, het schoolhoofd met wie ze zoveel jaren zo prettig had samengewerkt, ging vervroegd met pensioen.

Na het allerslechtste scenario talloze malen te hebben onderzocht, concludeerde Althea dat het aan haar zuster Juno moeten vertellen dat ze werkloos was, het allerergste van het geheel was. Juno was een sterke vrouw, die voortdurend aan Althea's bestwil dacht en meende dat dit het beste werd gediend wanneer zij alles van Althea wist en haar in alles van advies voorzag. Ze zou veel over Althea's werkloosheid te zeggen hebben, en Althea vermoedde dat ze dezelfde dingen te horen zou krijgen wanneer ze de baan wél kreeg.

William, die vrolijk alle bacteriën stond uit te smeren zodat ze alles bedekten, keek kritisch naar zijn moeder die een stapel papieren van

de keukentafel veegde en ze op het buffet legde, waar ze zich bij andere papieren voegden die daar op andere dagen waren beland, om vervolgens zoek te raken.

‘Dat moet je echt niet doen, mam. Morgen loop je je suf te zoeken naar Ruperts rapport en haal je het hele huis ondersteboven. Waarom ben je niet wat meer georganiseerd?’

Althea, die wist dat hij gelijk had, trok een zuur gezicht. ‘Georganiseerd doen komt me af en toe de neus uit. Ik ben op school heel georganiseerd. Thuis ben ik gewoon wie ik wil zijn.’

‘Nee, dat ben je niet, anders zou je niet als een vlieg door het huis schieten omdat Juno komt. Je bent het slachtoffer van je eigen behoefte om je aan te passen.’

‘Ik ben het slachtoffer van mijn bazige zuster en mijn bazige kinderen.’

‘Dan wordt het tijd dat jij eens greep krijgt op je omgeving, net zoals ik dat heb.’

Althea, die zulke beweringen al vaker had gehoord in het afgelopen jaar, snoof smalend. ‘Ik doe mijn best! Jij kunt je kamer alleen maar zo opgeruimd houden doordat je je troep in de zitkamer bewaart.’

‘Dat is helemaal geen troep, het is het huiswerk dat jij zo belangrijk vindt.’

‘Nou, het neemt een hoop ruimte in beslag. Ik zou je heel dankbaar zijn als je het mee zou willen nemen naar je kamer.’

‘Goed mam, alsof jij altijd al jouw troep in jouw kamer bewaart.’ Hij liet een met schoonmaakmiddel overdekte ketting, die hij in een kopje had gevonden, in haar handen vallen. ‘Ik ben klaar. Ik moet alleen nog even wat roerei bakken.’

Althea hing de ketting bij een paar andere kettingen die aan een haak aan het buffet hingen. ‘Je kunt dat zeker niet in de magnetron doen, hè?’

‘In de magnetron wordt het niet hetzelfde.’

‘Was dan na afloop alsjeblieft de pan af.’

‘Dat doe ik altijd!’

Althea bedacht dat haar kinderen misschien wel nooit zouden beseffen dat koud water in een koekenpan laten lopen niet hetzelfde was als die afwassen.

Ze maakte een pakje volkorenbiscuits open en legde ze op een bord. Juno geloofde heilig in bepaalde voedselcombinaties en Althea kon zich nooit herinneren op welk moment van de dag ze wát mocht eten, maar de biscuits waren in elk geval een gebaar. Ze stopte afwezig een brokstuk van een koekje in haar mond en besepte toen met schrik, schuldbewust, wat ze had gedaan. Iemand op school had haar een koelkastmagneet gegeven met: ‘Kleine Snoepers worden Dikke Poepers.’ Deze waarheid als een koe flitste altijd net een moment te laat door haar hoofd.

Om vier uur – exact het tijdstip waarop Juno had gezegd dat ze zou

komen – ging de bel van de voordeur. Althea controleerde of ze geen kruimels in haar gezicht had en liep naar de deur om open te doen. Hoeveel ze ook van haar zusje hield, ze was altijd een beetje bang voor haar. Juno was een van die mensen die poeder op hun wangen deden wanneer ze hun ogen opmaakten, zodat het gemakkelijker was om eventuele vegen weer te verwijderen. Althea kende niemand anders die deze moeite nam.

‘Hallo lieverd,’ zei ze, en ze kustte Juno, die zoals gewoonlijk perfect verzorgd was en verrukkelijk rook naar een nieuw en onuitspreekbaar parfum. ‘Kom binnen.’

Juno beantwoordde de knuffel. ‘Ik heb wat tijdschriften bij me die ik uit heb, en een paar schoenen dat ik in de uitverkoop heb gekocht en dat mij veel te groot is. Misschien is het iets voor jou.’

‘Engel, wat geweldig.’ Althea was voor al haar nette kleren afhankelijk van de hartstocht van haar zusje voor het jagen op koopjes. ‘Kom verder, dan schenk ik je iets in. Wat wil je? Thee? Koffie? Of iets anders?’

Juno liep achter Althea aan door de gang naar de keuken. ‘Het is veel te vroeg om nu al te gaan drinken,’ zei ze resoluut, hoewel Althea eigenlijk frisdrank had bedoeld, ‘maar een kop thee lijkt me heel lekker.’

William stond net de ketel leeg te gieten in zijn persoonlijke cafetière toen ze de keuken binnenkwamen.

‘Hoi Juno!’ begroette hij zijn tante. ‘Hoe gaat het ermee? Wil je koffie? Dan maak ik ‘t wel voor je. Er bestaat technologie’ – hij wees naar de cafetière – ‘waar mamma gewoon niets van begrijpt.’

‘Er bestaat een heleboel technologie waar jij niets van begrijpt,’ snauwde zijn moeder. ‘Zoals de werking van stoffer en blik, en Juno wil thee.’

‘Dan zal ik die wel voor je zetten,’ zei William en hij onthulde zijn ijzerwerk met veel charme.

‘Dank je, William,’ zei Juno, enigszins onthutst. ‘Dat zou heel vriendelijk zijn.’

Althea wist dat Williams vriendelijkheid elk moment in plagen kon ontaarden. ‘Zullen we naar de serre gaan?’

‘Als er nog plaats is voor mensen. Toen ik er de vorige keer was, was de laatste uithoek van het regenwoud erin gezet.’

Althea vatte dit als een compliment op; ze pakte het bordje met koekjes en ging voor naar haar favoriete vertrek in het huis.

Het stond er vol met planten en het rook er naar geraniums, vochtige potgrond en het citroenboompje dat Althea uit een pit had opgekweekt. Zoals altijd deed de geur haar neusvleugels krullen van genoegen.

Zoals zoveel panden in deze buurt, stond ook dit huis op de helling van een heuvel en lag de serre dus wat verhoogd. Hiervandaan had-

den ze een weids uitzicht over waar de Cotswolds overgingen in de Severn Vale. Op winterdagen, wanneer er geen blad aan de bomen zat en er iets van regen in de lucht hing, kon Althea het slingerende lint van de rivier zien, en zag ze zelfs Wales liggen.

Nu, begin mei, maakte de zuidwest-ligging van de serre buitenlandse vakanties overbodig, zelfs als ze zich die had kunnen veroorloven. Maar ook zonder dit uitzicht zou Althea zich 's zomers nooit los hebben kunnen rukken van haar tuin.

Bozo, haar kleine spaniël, lag op de enige fatsoenlijke rieten stoel een vegetarisch worstje te bewaken. Omdat Bozo geen vegetariër was, wilde ze het worstje niet opeten, maar ze wilde ook niet dat de katten het zouden krijgen. Ze had er nu al dagenlang mee lopen sjouwen.

Toen Bozo Juno zag, kwam ze van de stoel af en zette haar poten tegen Juno's benen, terwijl ze vol genegenheid knipoogde. Juno klopte de hond op de kop, wat Bozo vreselijk vond, en ging op de vrijgekomen stoel zitten. Althea nam de stoel ertegenover en presenteerde het bordje koekjes. Bozo, die het worstje onmiddellijk was vergeten zodra ze iets eetbaars zag, wachtte met scheefgehouden kop op haar aandeel in deze lekkernij.

Juno sloeg de koekjes af, en Bozo richtte haar aandacht op haar bazin, die altijd snel over de streep te trekken was. Althea brak uitdagend een stuk van een koekje af, wachtte tot het hondje braaf ging zitten, en gaf het haar toen.

'Je moet die hond echt niet aanmoedigen om te bedelen,' zei Juno.

'Ze bedelt niet, ze vraagt 't alleen maar vriendelijk,' zei Althea.

'Dat komt op hetzelfde neer. Vertel me nu eens hoe je sollicitatiegesprek is verlopen.'

Althea haalde haar schouders op. 'Ik weet het niet. Ik vond het nieuwe hoofd van de gecombineerde school niet erg sympathiek. Hij liep zo ongeveer de hele tijd met zijn mobiele telefoon tegen zijn oor geklemd terwijl ik hem rondleidde. En tijdens het sollicitatiegesprek heeft hij me haast niet één keer recht aangekeken. Hij had het steeds maar over "de nieuwe school het nieuwe millennium binnenslepen" en hij vroeg wat mijn "verworvenheden" en mijn "doelstellingen" waren.'

'Nou, meneer Edwards was ook wel heel ouderwets.'

'Meneer Edwards was een lieve man die dol was op de kinderen en op zijn school, en hij liet mij het kantoor beheren. Hij zal het allemaal vreselijk missen als hij met pensioen gaat.'

'Wanneer denk je bericht te zullen krijgen?'

'Dat kan nu ieder moment komen.'

'Je zult wel vreselijk in spanning zitten.'

Althea haalde haar schouders op. 'Ik weet niet zeker of ik wel met die man zou kunnen werken. Als secretaresse moet je heel nauw met

het hoofd samenwerken. Het is soms nog erger dan getrouwd te zijn.'

Juno, die haar eigen man keurig onder controle had, tikte ongeduldig met haar voet. 'Maar maak je een goede kans?'

'Ach, ik heb dit werk zo'n zeven jaar gedaan, maar de anderen waren jonger. En ze waren veel knapper om te zien.' Althea zuchtte en zag een mier tussen de vloerdelen omhoog kruipen. Verdorie, hoe moest ze een mierennest zien te verdelgen met een boeddhist in huis?

'Jij zou er ook heel knap uit kunnen zien, als je een beetje tijd en moeite nam,' zei Juno, maar zonder veel overtuiging. Haar oudere zusster wat aan haar presentatie laten doen was wat haar betrof nog geen verloren zaak, maar het was wel een van de moeilijker opgaven die ze zich had gesteld. En op dit moment was de timing niet goed.

Ze zwegen, terwijl Althea hoopte dat Juno de mieren niet zou opmerken, die nu in een ordelijke rij achter een koekkruiemel aan gingen. Als Juno ze ontdekte, zou ze ketels kokend water en andere verdelgsmiddelen eisen, zou William kwaad worden, en zouden ze zo dicht op het randje van ruzie verkeren als maar mogelijk was als een van de partijen weigerde woede te voelen.

'Heb je de laatste tijd nog wat van Frederick gehoord?' vroeg Juno, zich nog steeds niet bewust van de rij nijvere beestjes aan haar voeten.

Frederick was Althea's ex. Hij had zijn biezen gepakt toen Merry, nu twaalf en heel rustig, een kleine baby met buikkrampjes was, die voortdurend huilde en jengelde. Nu blafte hij Althea op afstand af, met haar eraan te herinneren hoe onredelijk ze was geweest door te weigeren de jongens (Merry's opleiding was niet zo belangrijk, omdat ze nu eenmaal een meisje was) naar kostschool te sturen. Als er ooit ook maar enige aanwijzing was dat zijn nageslacht het eindexamen niet met uitstekend gevolg zou kunnen afleggen, zei hij tegen Althea dat het allemaal haar schuld was, omdat ze ze naar zo'n achterlijke dorpschool had gestuurd. Daardoor kon ze, hoewel ze best een beetje steun kon gebruiken om ze aan hun huiswerk te zetten, nooit een beroep op hem doen.

'Hij belde William laatst nog, maar je weet dat ik niet met hem praat als het niet echt nodig is. Hij zeurt iedere keer maar over de cijfers van de kinderen.'

Juno, die zelf geen kinderen had maar het volledig met Frederick eens was waar het de kwestie van kostscholen betrof, tuitte haar lippen. Ze wist dat Althea opzettelijk vaag deed over hoe het met de kinderen op school ging en ze keurde dit grondig af. 'Nou, je zult het hem wel moeten vertellen als je werkloos wordt. Dan zul je je hypotheek niet meer kunnen betalen.'

'Het is geen grote hypotheek. Ik word niet voor eind augustus ontslagen. En ik zou dan wachtgeld krijgen.'

‘Hoeveel?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Het zal wel een armzalig schijntje zijn.’

Dat vreesde Althea ook. En Juno had gelijk, als ze haar baan kwijt raakte, zou ze dit moeten vertellen aan Frederick, die met veel gemopper en had-ik-het-niet-gezegd waarschijnlijk de aflossingen op zich zou nemen. Maar hij had het huis altijd voor zichzelf en zijn vriendin willen hebben. Zou hij, door gedurende een paar maanden de hypotheek te betalen, er een groter aandeel in krijgen dan het kwart dat hij al bezat? Misschien kon ze de strijd maar beter snel opgeven.

‘Ik denk dat ik nog liever ga verhuizen dan dat ik hem laat betalen.’

‘Maar waarom zóu je?’ Juno’s tanende loyaliteit stak onmiddellijk de kop weer op. ‘Het is jouw huis – het huis van je kinderen.’

‘William zal nog maar één jaar thuis wonen en ik zal het in elk geval moeten verkopen wanneer Merry geen voltijds-studie meer volgt. Tenzij ik het me kan veroorloven Frederick uit te kopen. En dat lijkt op dit moment niet erg waarschijnlijk.’

‘Maar het zou je hart breken als je je tuin moest achterlaten!’

‘Wellicht, maar ik zou altijd weer een andere tuin kunnen aanleggen en ik kan het me echt niet veroorloven om sentimenteel te zijn.’

‘Ik weet zeker dat Frederick het niet erg zou vinden om te betalen. Hij kan het zich veroorloven, en wat jij ook mag zeggen, hij is op mij altijd heel redelijk overgekomen.’

Althea vond eigenlijk dat Frederick altijd meer dan ‘heel redelijk’ tegen Juno had gedaan. Ze had eerder de indruk dat Juno hem ‘verdraaid aantrekkelijk’ had gevonden. Maar Frederick was al lang niet meer in staat Althea verdriet te doen, en hoewel ze het absoluut niet eens was met haar zusters smaak, rekende ze Juno haar hartsgeheimen niet aan.

Ze voelde zich echter niet te min om een paar steken uit te delen naar aanleiding van Juno’s ideeën over hoe zij zich diende te gedragen. ‘Ik zou natuurlijk mensen op kamers kunnen nemen, als bijdrage aan de hypotheek. Een paar werkzoekenden die volledige bijstand genieten zouden me misschien uit de brand kunnen helpen.’

Juno was ontzet. ‘Dat méén je toch niet?’

‘Waarom niet? Ik heb een logeerkamer met een wasbak, en een aparte wc en douche.’ Althea had het alleen maar over kamerbewoners gehad om haar zusje op stang te jagen, maar nu ze erover nadacht, had het idee zo zijn pluspunten. ‘Echt, een aardige, rustige lerares zou geen enkel probleem zijn.’

‘Een aardige, rustige lerares zou nooit jouw keuken met je willen delen.’

‘Waarom niet? Ik heb geen enkele last van territoriumdrift, hoor.’

‘Dat misschien niet, maar je bent wel een enorme sloddervos. Nee, Frederick zal je moeten ondersteunen.’ Juno legde haar mooie benen anders, zette haar niet-afgetrapte hakken in een sierlijke hoek en beschouwde de werkloosheid van haar zuster kennelijk als een uitgemaakte zaak.

‘Maar dat zal hij niet doen. Jij weet ook dat hij dat niet zal doen.’

Juno snoof smalend en veegde enkele niet-bestaande kruimels van haar rok. ‘Alleen maar omdat jij zo moeilijk doet over de opleiding van de jongens. Hij zou je een fatsoenlijke alimentatie betalen, en ook hun schoolgeld, als jij hen maar naar fatsoenlijke scholen stuurde.’

Althea voelde zich opeens heel moe, en zenuwachtig over de vooruitzichten met betrekking tot haar baan. ‘O, laten we daar nou alsjeblieft niet wéér over beginnen.’

‘Jawel, toch wel. We wisten het jaren geleden al dat we het hier niet over eens waren. En ik moet zeggen dat de kinderen je over het algemeen alle eer aandoen.’

Althea staarde uit het raam naar haar vijver, blij dat Juno niet wist dat de schoolprestaties van haar kinderen minder indrukwekkend waren dan hun intermenselijke vaardigheden. ‘Dank je wel.’

‘Maar over opleiding gesproken,’ ging Juno vastberaden verder. ‘Als jij je baan verloor, zou je een lerarenopleiding kunnen gaan doen. Dan zou je de zomervakanties vrij hebben.’

Althea huiverde. ‘Ik wil geen opleiding meer doen. Er zijn al veel te veel vrouwen van mijn leeftijd die dat doen. Ze beginnen zich meteen als student te kleden en stickies te roken. Bovendien zou ik me echt niet tot al die scripties kunnen zetten.’

Juno, die zelf economie had gestudeerd, dacht hier even over na. ‘Mmm, en dan is er ook nog het kleine probleem dat jij geen eind-examen middelbare school hebt gedaan.’

‘Ik zou me er waarschijnlijk wel naar binnen kunnen kletsen,’ zei Althea onmiddellijk – ze hoefden maar tegen haar te zeggen dat ze iets niet kon, of ze wilde dat onmiddellijk doen. ‘Of ik zou in elk geval m’n niveau voor een paar vakken kunnen bijspijkeren. Maar die kleren vind ik niks. En dan de taal. Het is leuk om als een hippie te klinken als je achttien bent, maar niet als je tegen de veertig loopt.’

‘Jij loopt niet tegen de veertig,’ verklaarde Juno, die maar twee jaar jonger was. ‘Je bent achtendertig.’

‘Bijna negenendertig.’

Juno zuchtte. ‘Nou, ik moet je nageven, je haar is een puinhoop, je zou tien kilo moeten afvallen en je smaak op het gebied van kleren is heel excentriek, maar je lijkt geen negenendertig.’

Juno gaf haar zuster niet vaak een complimentje. Althea bloosde even. ‘Nou, eh... dank je...’

'Je hebt een gave huid en een goed gebit, en je hebt mooie donkere wimpers en wenkbrauwen van jezelf...'

'Juno...'

'Maar je zou er een heel stuk beter uitzien als je je een beetje moeite getroostte – nadacht bij wat je at, een keer je haar liet verven. En ik heb zo'n idee dat je die pincet bent kwijtgeraakt die ik je vorig jaar met Kerstmis heb gegeven. Maar je figuur verraadt je.'

Althea werd een heleboel dieetadviezen en een jaar lidmaatschap van een fitnesscentrum bespaard door de binnenkomst van haar tweede zoon, Rupert. Hij was even lang als zijn oudere broer, had een hoop meer haar en geen beugel meer in zijn mond 'Hallo, lieverd. Jij komt met de thee. Wat heerlijk. Alles goed vandaag?'

'Ja, prima. Hallo Juno. Waar wil je dit?'

Juno glimlachte – zelfs zo'n kritisch persoon als zij was niet in staat weerstand te bieden aan Ruperts verlegen glimlach, die niet zo plagerig was als die van zijn broer. 'Ik zal wat ruimte maken op de tafel.' Ze deed dit door de kranten op de vloer te leggen.

'Kom je ons gezelschap houden?' vroeg Althea. 'Pak een beker.'

'Eh... nee, dank je, mam. Ik heb nog werk te doen.'

Dat werk betekende ongetwijfeld op de hoogte blijven van de soaps, onder de benaming mediastudies, dacht Althea en ze hoopte dat haar ex-man geen gelijk had met betrekking tot het naar kostschool sturen van de kinderen. Als de kinderen het er allemaal slecht vanaf brachten bij hun examens, zou ze dat nog lang te horen krijgen.

'Nu ik je toch zie...' zei Rupert, en hij zette het dienblad neer en viste een brief uit zijn zak. 'Dit was in de bus gestopt. Hij is voor jou, mam.'

Toen Althea het handschrift van meneer Edwards herkende, voegde haar hart zich bij de mieren op de serrevloer. Hij zou ervoor zorgen dat ze zo snel mogelijk bericht kreeg. En het moest een slecht bericht zijn. Als ze de baan had gekregen, was ze wel opgebeld. Ze maakte de envelop open en hoopte dat haar belangstellende publiek niet zou zien hoe haar hand trilde en hoe haar hart door de dunne stof van haar blouse bonsde.

Geachte mevrouw Farraday,

Tot onze spijt moeten we u mededelen...

Ze nam niet de moeite om verder te lezen. 'Dat is balen,' zei ze. 'Ik heb 'm niet gekregen.'

2

Er vloog een hommel, die gevangen zat achter het glas, luidruchtig heen en weer. Bozo begon op een vlo te jagen die midden op haar rug zat, en ze viel van Althea's schoot. Toen de stilte aldus werd verbroken, begonnen Rupert en Juno tegelijk te praten.

'Wat een pech, mam...'

'Rustig aan, geen paniek, Ally...'

'Ik kan misschien een krantenwijk nemen...'

'Weet je, als er iets is dat ik kan doen om te helpen...'

'Laat maar zitten,' zei Althea en ze hoorde zichzelf van heel ver weg klinken. 'Ik ben eigenlijk wel opgelucht.'

Dat was helemaal niet wat ze had verwacht te voelen. Ze had gedacht dat ze zich verpletterd en angstig zou voelen, dat ze voor een gapend gat zou staan, met niets dan paniek om dat op te vullen. In plaats daarvan voelde ze een lichte euforie, alsof er een zware last van haar schouders was gevallen. Ze bedacht, nog steeds van op een afstand, dat ze zich precies zo had gevoeld toen haar man haar had verteld dat hij niet terug zou komen.

'Wees maar gerust,' zei ze tegen haar zuster en haar zoon. 'Alles zal goed komen. Ik zal mijn tuinwerk gewoon professioneel moeten aanpakken. Er een paar klanten bij moeten nemen. Meer planten kweken en ze verkopen in plaats van ze weg te geven. Niet meer naar school! Héérlijk! De mensen hebben altijd hulp nodig met hun tuin,' voegde ze er ten behoeve van haar publiek aan toe.

Juno haalde diep adem. 'Lieverdje, je bent gek. Knettergek. Je kunt niet jezelf en drie opgroeiende kinderen onderhouden van wat je met tuinonderhoud verdient. Wat doe jij nou eigenlijk? De tuinen van drie oude dames onderhouden, voor drie pond per uur?'

Althea's ballon van euforie liep een eindje leeg. 'Ik zal mijn uurtarief natuurlijk moeten opschroeven, meer uren moeten werken en misschien een parttime baan bij een tuincentrum moeten zoeken,' zei ze, om die ballon weer op te pompen. 'Helpen met verspenen en zo.'

Juno schudde haar hoofd. 'Je zult misschien genoeg verdienen om 's zomers wat brood op de plank te hebben. Maar 's winters zul je op een houtje moeten bijten.'

'Het is pas mei...'

'Geloof me, het is Kerstmis voordat je plastic hulst hebt kunnen zeggen.'

Althea, die als het aan haar lag nooit plastic hulst in de mond zou

nemen, moest schoorvoetend erkennen dat haar zusje gelijk had. 'Ik kan boeketten van droogbloemen maken, en kransen voor op de deur. Dat soort dingen. Ik zal me echt wel weten te redden.'

Juno en Rupert keken haar bezorgd aan, en ze kregen gezelschap van William, die de opwinding had gehoord. 'Slecht nieuws, mam?'

'Vreselijk. Je moeder is haar baan kwijt,' zei Juno.

William zag met zijn ge oefende blik dat zijn tante de situatie veel te ernstig opvatte, en zijn moeder niet ernstig genoeg. 'Je kunt altijd nog een andere baan zoeken, mam. Ik zal de krant eens halen.'

Maar Althea, die opgetogen was bij de gedachte dat ze haar dagen niet hoefde te slijten in de nabijheid van een man aan wie ze een afgrijselijke hekel had, en die haar vertelde hoe ze het werk moest doen dat ze al jaren deed, toonde weinig belangstelling voor de rubriek 'Personeel gezocht'. De 'Mogelijkheden om in uw vrije tijd geld te verdienen. Het enige dat u nodig hebt is een telefoon en uw eigen auto' hielden haar wat langer bezig, maar pas toen ze bij de rubriek 'Onroerend goed' belandde, bleef ze verbijsterd steken. Dit was een echte ramp.

'O grote genade! Het huis is verkocht!' Aanvankelijk had het vooruitzicht zonder baan te zitten, haar een gouden kans voor nieuwe plannen, een nieuwe start, ge leken. Maar nu werd de werkelijkheid haar te machtig, werd ze door wanhoop overmand.

'Welk huis?' Juno sprong op om over Althea's schouder mee te lezen. 'Heeft Frederick het huis te koop gezet zonder jou erin te kennen?'

'Nee, nee, nee!' zei Althea. 'Niet dít huis, suffie. Het huis met de plantenkas, waar ik al mijn planten opkweek. Kijk maar! Dit is echt slecht nieuws.'

Juno trok de krant uit Althea's hand en liep terug naar haar stoel. 'O, dát huis. Nou, wie had dat gedacht. Ik vraag me af wie het zal hebben gekocht.'

'Het is óf de een of andere supermarktketen, óf een volstrekte idioot,' zei Althea, en ze pakte de krant weer terug. 'Het is echt onbewoonbaar.'

'De supermarkten hebben het allemaal afgewezen,' zei Juno. 'Het moet een idioot zijn. Staat er iets bij?'

'Nee,' zei Althea. 'Er staat alleen maar met grote letters "Verkocht" overheen.'

Juno pakte de bijlage met onroerend goed weer terug. 'Er staat een redactioneel stukje in. Het is gekocht door een particulier, die het huis in zijn oude luister wil herstellen. Het zal wel een familie van Arabische sjeiks zijn. Dat zijn de enigen die zich zoiets kunnen veroorloven. Het moet een fortuin kosten om het op te knappen.'

'En het heeft een schitterende moestuin en een vervallen planten-

kas, die waarschijnlijk geen van beide door Arabische sjeiks naar waarde zullen worden geschat.'

'Toevallig,' zei Rupert, 'zijn de Arabieren erg enthousiast over hun tuinen...'

'Hoe heb jij daar planten kunnen kweken?' viel Juno hem in de rede. 'Hebben de vorige eigenaren je toestemming gegeven?'

Althea legde haar hand op Ruperts arm om aan te geven dat ze zijn inbreng waardeerde, maar dat ze die nu niet kon gebruiken. 'Ik werk voor mevrouw Phillips, die er pal naast woont. Ik glijp dan door een gat in de haag. Ik doe dat al jaren.'

'Dan zul je daar gewoon een andere plek voor moeten vinden.' Juno veronderstelde terecht dat haar zuster geen toestemming had gevraagd, maar ze besloot dat haar preek over het zich begeven op voor onbevoegden verboden terrein maar beter tot een andere keer kon wachten.

'Maar waar? Ik heb er hier nu echt geen ruimte voor, en ik zal niet snel een andere ongebruikte plantenkas van dat formaat kunnen vinden.'

'Dan zul je moeten uitzoeken wie het huis heeft gekocht en diegene moeten vragen of je hem voorlopig nog even mag blijven gebruiken,' merkte Juno kalm op. 'Er zal gigantisch veel aan dat huis moeten gebeuren. Daar gaat nog in geen eeuwigheid iemand wonen.'

Althea, die zelf, als het het juiste huis was, bereid zou zijn om in één kamer te kamperen terwijl de rest om haar heen werd verbouwd, keek haar zuster peinzend aan. Het was inderdaad niet waarschijnlijk dat de kopers van Barnet House zich met zo weinig comfort zouden weten te redden – niemand die rijk genoeg was om zo'n huis te kopen, zou daar zin in hebben. Nee, ze zouden waarschijnlijk net zoals Juno zijn, die nog niet bereid was een huis te betrekken als het schilderwerk nog moest worden bijgewerkt, laat staan als de luxe inbouwkeuken of de slaapkamer met badkamer *en suite* nog niet waren geïnstalleerd. Het zou haar kostbare extra tijd geven.

'Hoe kom ik er achter wie het heeft gekocht?'

'Laat dat maar aan mij over. Netwerken is een van mijn sterke punten. Ik zal er wel achter zien te komen en het enige dat jij dan nog moet doen is om toestemming vragen om de kas te gebruiken.' De Cambridge-blauwe ogen van haar zuster weerspiegelden overduidelijk dat ze vond dat Althea dat hoe dan ook al meteen had moeten doen.

Althea veegde dit terzijde en vroeg: 'Je vindt dat ik niet gewoon door kan gaan? Met het stilzwijgende gebruik van de kas?'

'Misschien komen ze er voorlopig niet achter, maar aan de andere kant kunnen ze er ook meteen een bulldozer op af sturen.'

'O God. Wat een afschuwelijke gedachte. Maar stel dat ze nee zeggen? Of alleen Arabisch spreken?'

Juno negeerde deze poging tot spotternij. 'Je zou vast niet slechter af zijn. En ze zullen je heus wel wat tijd geven om iets anders te zoeken.'

'Maar waar? Ik krijg deze zomer een heleboel Franse kinderen te logeren.'

Juno zuchtte. 'Eén tegelijk, mag ik hopen.'

'O ja,' zei haar zusje. 'En zij vormen geen enkel probleem. Maar het betekent wel dat ik de logeerkamer niet vol kan zetten met zaaibakken en potten.'

'Nou, ik zal wel zo snel mogelijk proberen uit te zoeken wie het huis heeft gekocht en dan kun jij ernaartoe om met ze te praten. Zolang de aannemer niet van plan is die kas meteen af te breken, zal het waarschijnlijk geen probleem zijn.'

Althea keek de krant door om te zien of er ergens nog aanwijzingen stonden met betrekking tot wie het huis had gekocht en of het wel of niet waarschijnlijk was dat ze een vervallen plantenkas zouden afbreken. Toen ze niets kon vinden, zei ze: 'En denk jij echt dat ze me toestemming zullen geven?'

'Natuurlijk, als je er een beetje netjes en fatsoenlijk uitziet. Ik heb een mantelpakje dat wat slobberig is. Het past jou misschien net.'

Op de een of andere manier droeg deze verzekering niet bij aan Althea's zelfvertrouwen.

Toen Juno eenmaal was vertrokken, had Althea behoefte zich te ontspannen, en omdat ze te moe was om in de tuin te werken, pakte ze de stapel tijdschriften die Juno had meegebracht en liep ermee naar de serre. Het waren haar favoriete tijdschriften, vol met prachtige tuinen en luxueuze, onbetaalbare keukens. Ze zette haar dringende problemen van zich af terwijl ze zat te bladeren en af en toe een verlangende zucht slaakte bij op het zuiden gerichte moestuinen en een haag van leibomen, en misprijzend pruttelde bij dure, saaie beplantingsschema's.

In één tijdschrift stond een wedstrijd. Ze kon nooit weerstand bieden aan een wedstrijd en ze had dikwijls dingen gewonnen. Helaas was tot dusver geen van die dingen ook maar in de verste verte enigszins bruikbaar geweest. Althea liet zich echter niet uit het veld slaan en begon te piekeren over een echt goede slagzin om in twaalf woorden uit te leggen waarom het voor haar zo belangrijk was om met vakantie naar de Algarve te gaan.

Later, toen Merry terugkwam van haar vriendinnetje, trof ze haar moeder verdiept in slagzinnen aan.

'Hoi mam. Alweer een luxe inbouwkeuken die je niet gaat winnen?'

Althea legde schuld bewust haar pen neer. Ze had eigenlijk een overzicht moeten maken van haar bruikbare vaardigheden en ze had haar c.v. moeten bijwerken, in plaats van te dagdromen over sinaasappelboomgaarden.

Merry was nog niet op de hoogte van de catastrofe en ze ging verder: 'Het enige dat jij ooit wint zijn van die stomme slamandjes en kaartjes voor voetbalwedstrijden. Ik snap niet waarom je daar nog moeite voor doet.'

'Dit is er een voor twee weken vakantie in een villa in Portugal. Dat zou je toch wel willen, nietwaar?'

Merry knikte langzaam. 'Alleen als ik Ronnie zou mogen meenemen.' 'Natuurlijk.' Ze wisten allebei dat er niets terecht zou komen van Portugal, maar ze genoten allebei van het dagdromen. 'Heb je honger?'

Merry schudde haar hoofd. 'Ik heb bij Ronnie een enorm bord pasta gehad. Haar moeder maakt de saus helemaal zélf.'

'Nou,' zei Althea opgewekt, 'misschien kun je haar eens vriendelijk vragen om jou te laten zien hoe dat moet. Maar ik heb nu iets anders dat ik je moet vertellen.'

Merry vatte het uitermate goed op. Zolang zij maar dezelfde vriendin hield en naar dezelfde school kon gaan, maakte het haar niet veel uit waar haar moeder werkte. Dit kwam, besepte Althea, doordat haar dochter zich niet goed kon voorstellen wat het betekende om werkloos te zijn. En dat was ook waarom ze zelf zo kalm deed over de situatie. Ze had nog steeds hetzelfde opgeluchte gevoel als toen ze van school was gekomen of, zoals ze die dag eerder had bedacht, als toen ze had beseft dat ze niet langer met Frederick door het leven hoefde.

Juno belde later die avond. 'Hoor eens, ik ben te weten gekomen wie het huis heeft gekocht.'

'Hoe heb je dat zo gauw ontdekt?'

Juno, die een uiterst actief sociaal leven leidde en ook een belangrijke baan had, een combinatie die gemakkelijker werd gemaakt door het feit dat ze geen kinderen had, een opruimerige echtgenoot en een huishoudelijke hulp, deed heel blasé over haar prestatie. 'Nou, Diana Saunders is een schoonzuster van de makelaar. Ik heb 't van haar.'

'En... Wie is het?'

'Hij is een architect die sinds kort deel uitmaakt van Greenwich Partnership. Hij is gescheiden, heeft volwassen kinderen en een serieuze relatie met zijn secretaresse, die met hem mee is gekomen.'

'Laten ze iedereen een vragenlijst invullen voor ze op de lijst komen te staan?'

'Natuurlijk niet. Maar we weten nu tenminste hoe hij heet en waar hij werkt. Je hoeft nu alleen maar een afspraak met hem te maken. Het is echt heel eenvoudig, lieverd. Ik zal dat mantelpak wel even brengen. Je hoeft het niet terug te geven, je zult het nodig hebben voor sollicitatiegesprekken.'

Althea bedankte haar zuster onderdanig en nam zich stellig voor dat mantelpak terug te geven zodra ze haar plantenkas veilig had gesteld.

Althea streek haar zijden blouse glad en trok haar buik in. Het pak zat redelijk wijd in de taille, maar was verder omlaag veel te strak en vertoonde de neiging omhoog te kruipen. Maar met het jasje om haar heupen te bedekken was ze toch redelijk tevreden over haar uiterlijk. Ze had haar zusters advies over het enkele snoer parels en de pareloorknoppen, die nodig waren, genegeerd en ze had een streng felgekleurde glazen kralen met bijpassende oorbellen gekozen. Dit gaf het marineblauwe mantelpak een heel ander uiterlijk, en het maakte nu duidelijk dat ze niet op zoek was naar een baan.

Terwijl ze haar haar fatsoeneerde en keek of er tekenen van kraaienpootjes te bespeuren waren, besloot Althea dat de ketting een tikkeltje te lang was. Op veel punten bekommerde ze zich weinig om haar uiterlijk, maar ze was heel kieskeurig met betrekking tot de plaats van broches en de lengte van kettingen.

Omdat ze geen veiligheidsspeld bij de hand had en geen tijd had om een ijzerdraadje te zoeken, legde ze achter in haar nek een knoop in de ketting, om hem korter te maken. Maar de ketting was te strak geregen en knapte, zodat de kralen aan alle kanten om haar heen sprongen.

‘O shit,’ mompelde Althea, en ze ving de kralen op terwijl ze omlaagrolde. ‘Nu zullen het toch de parels moeten zijn.’

Ze rende naar boven, stak haar hand in de kom waarin ze haar sieraden bewaarde, roerde erdoor en vond de parels.

Uiteindelijk bleken de parels een goede keus te zijn: ze verleenden haar de zeer noodzakelijke waardigheid.

Zoals gewoonlijk was ze te vroeg en moest ze nog wat op straat heen en weer lopen voor ze vond dat het tijd was om met knikkende knieën tussen de pretentieuze pilaren door te lopen, via de spiegelglazen deuren het gebouw in. Na instructies van de vriendelijke man achter de balie, kwam ze op de juiste verdieping en stapte de lift uit.

Nu ze kwam te staan tegenover een schitterende jonge vrouw met een korte rok en een mouwloos topje, zonder ook maar enig zichtbaar teken van dikke knieën of kwabben aan haar bovenarmen, kreeg ze het gevoel dat de parels haar tot een eerbiedwaardige dame van middelbare leeftijd bestempelden. En dat was, in het zicht van zo’n stralende jeugd en kennelijke fitness, haar enige redding. Ze zou nooit op gelijke voet kunnen concurreren. Dit schepsel zou haar in een handomdraai de baas zijn.

‘Komt u maar binnen, mevrouw Farraday, ook al bent u een beetje vroeg,’ zei de vrouw, die kennelijk Patrick Donahughs secretaresse was, met wie hij volgens Juno een ‘serieuze relatie’ had. ‘Weet meneer Donahugh wat u met hem wilt bespreken?’

Althea glimlachte, en ze voelde zich oud en koppig. ‘Nee.’

‘U kunt het mij wel vertellen. Ik ben zijn assistente.’ De vrouw onthulde onnatuurlijk gelijkmatige tanden, die bijna zeker van jackets waren voorzien; maar ook al waren ze onecht, ze waren niet minder oogverblindend.

Althea ging met haar tong langs haar eigen tanden, waar niet aan was geknutseld, en die mogelijk met lipstick waren besmeurd. ‘Dan zal hij het u ongetwijfeld vertellen. Maar ik kan het echt niet allemaal twee keer doornemen.’

De vrouw was gepikeerd, maar deed goed haar best dit niet te laten merken, en ze bracht Althea naar een wachtruimte. ‘Uw afspraak is pas over vijf minuten, weet u,’ zei ze en ze benadrukte nog eens wat Althea allang wist. ‘Neemt u plaats.’

Althea liet zich met tegenzin in een diepe sofa zakken, waarvan ze dacht dat ze er misschien nooit meer uit omhoog zou kunnen komen, en ze zag hoe de vrouw in het heilige der heiligen verdween. Ze zou niet toestaan dat haar baas ook maar een onderdeel van een seconde voor de afgesproken tijd te voorschijn zou komen.

Althea pakte een nummer van *Country Life* en bladerde naar de tuinbijlage. Haar vingers gingen automatisch naar een schaalje met iets dat ze aanzag voor hartige knabbeltjes voor mensen die hongerig of gespannen waren. Nog net op tijd besepte ze dat het houtkrullen en pitjes waren en geen zoutjes. Hoeveel mensen, vroeg ze zich af, hadden die potpourri in hun mond gestopt, om die vervolgens heimelijk in hun zakdoek te spugen?

Eindelijk verscheen de knappe secretaresse weer. ‘Hij kan u nu ontvangen,’ zei ze. Ze keek hoe Althea zich overeind hees, en ging haar daarna voor het kantoor in.

Patrick Donahugh kwam overeind vanachter een groot bureau dat zo volgestapeld lag met tekeningen en papieren, dat Althea onwillekeurig aan het spelletje op de kermis moest denken, waarbij je munten op reeds hoge stapeltjes moest werpen, in de hoop dat jouw munt de rest zou doen instorten. Hij liep in hemdsmouwen, wat begrijpelijk was, gezien de temperatuur in zijn kantoor. Zijn ogen hadden exact dezelfde blauwe kleur als zijn overhemd. Dit overhemd was zonder enige twijfel door zijn vriendin voor hem gekocht.

‘Patrick Donahugh.’ Hij stak een hand uit. ‘Wat kan ik voor u doen?’

Hij had dik, wat slordig haar, dat door zon en wind kon zijn gebleekt of grijs kon zijn geworden. Zijn neus en mond waren groot en stonden enigszins onregelmatig in zijn gezicht, wat de manier waarop hij Althea aankeek, recht in de ogen, des te intenser maakte. Hij had een buitenlands aandoende bruine kleur – niet uit de Cariben, besloot Althea, maar uit een ruigere omgeving, zoals Bretagne.

Het wachten had Althea’s spanning er niet minder op gemaakt. Ze

vond het vreselijk om iemand om een gunst te moeten vragen en het maakte haar nog nerveuzer dat ze dit aan iemand moest vragen die ze niet kende. Ze schudde zijn hand en probeerde niet al te bedremmeld te kijken onder zijn blik. 'Althea Farraday. Ik hoop dat het niet al te moeilijk zal zijn.'

'Gaat u zitten. Koffie? Topaz, wil jij even?'

Althea, die zelf met een rare naam zat opgescheept, had even met Topaz te doen. Dit werd snel verdreven door Topaz' flitsende glimlach en wiegende gang, die op de een of andere manier liet doorschemeren dat ze Tracy was gedoopt maar zich Topaz was gaan noemen. Althea beseftte eveneens, met een kleine steek van jaloezie, dat Topaz ook al zo'n buitenlands kleurtje bruin had.

Ze richtte haar aandacht op de kwestie waarvoor ze hier was. Patrick Donahugh zat haar nog steeds heel aandachtig aan te kijken en dat gaf Althea paradoxaal genoeg het gevoel dat hij eigenlijk aan iets heel anders dacht.

'Ik meen te hebben begrepen dat u Barnet House hebt gekocht?' zei ze resoluut, om er zeker van te zijn dat ze zijn aandacht had.

'Ja?' Hij zei niet: 'Wat heeft u daarmee te maken?' Maar ze kon zien dat hij dit dacht.

'Nou, eh...' Wat eerst een heel simpel verzoek had geleken, scheen nu van dezelfde omvang te zijn als het vragen om een nier te schenken. 'U kent de plantenkas? Op Barnet House?'

'Niet goed, we hebben nog geen kennis gemaakt.'

Had hij niet gewoon ja kunnen zeggen? Moest hij echt flauwe grapjes maken? 'Tja, ik weet niet of u op de hoogte bent van het feit...' Ze had dagen geleden al bedacht wat ze wilde zeggen. Waarom had ze haar aantekeningen niet meegebracht?

'Ja?'

'Dat ik hem heb gebruikt.'

Patrick Donahugh leunde achterover in zijn stoel, alsof deze onthulling een raadsel had opgelost. 'Ik had begrepen dat iemand dat deed. Ik dacht niet dat al die planten daar vanzelf waren gekomen, zoals de huiszwam en de houtworm.'

'Huiszwam en houtworm? Wat een pech.' Althea probeerde daar niet blij om te zijn. Een huis met zulke problemen zou vast nog een eeuwigheid onbewoond blijven.

'Ja. En zaaibakken in de plantenkas. Het is onvoorstelbaar, zoveel problemen als dat huis met zich meebrengt.'

Althea trok wat aan haar rok; ze wenste dat ze een van haar eigen rokken had aangetrokken, zo'n langere, wijdere, die veel gemakkelijker waren om in te zitten. 'De zaaibakken zijn geen probleem, ik heb ze daar neergezet.'

‘En ik neem aan dat u ze er ook weer uit kunt halen?’

‘Ja, maar dat wil ik niet. Ik bedoel, mag ik... Zou u er bezwaar tegen hebben als ik ze daar nog even liet staan?’

Topaz kwam heupwiegend met de koffie binnen. Ze had, zag Althea, in haar bovenarmen het soort spieren dat op regelmatig oefenen met gewichten wees. Ze zette het dienblad neer op een tafeltje dat leeg was, op alweer een schaal met houtkrullen en droogbloemen na. Deze zagen er nog lekkerder uit dan die andere.

‘Waar gaat het om?’ vroeg Topaz – een beetje scherp, vond Althea.

Althea keek haar aan. ‘Ik vroeg of het mogelijk was dat ik de plantenkas van Barnett House bleef gebruiken tot ik een andere plek voor mijn planten heb gevonden.’

‘Dat komt helaas helemaal niet gelegen,’ zei Topaz, zonder haar baas te raadplegen. ‘De aannemer gaat binnenkort aan de slag.’

Dus ze woonden inderdaad samen. Wisten Juno’s spionnen dit? En zo niet, moest Althea hun dit vertellen?

‘Gaat u de plantenkas afbreken? Dat zou vreselijk jammer zijn. Hij moet inderdaad worden gerestaureerd, maar hij verkeert in wezen in goede staat...’

‘Meneer Donahugh is helemaal niet geïnteresseerd in tuinieren. De hele handel wordt afgebroken,’ zei Topaz, die duidelijk een vijftigbaantjes-voor-het-ontbijt-type was.

‘Maar toch niet meteen, neem ik aan? Wilt u niet eerst die huiszwam en zo afhandelen? Dat moet u wel doen, weet u. Zoiets kan vreselijk voortwoekeren.’

Topaz gaf Althea een kopje koffie. Er zat geen melk of suiker in, en het was verbijsterend sterk. ‘Uiteraard. Daar weet Patrick alles van.’

‘Als architect is dat wel de bedoeling,’ zei Patrick, die zijn koffie zwart dronk en geen tekenen vertoonde last te hebben van te veel cafeïne.

Althea wenste dat ze opnieuw kon beginnen. Ze had het vreselijk warm in Juno’s marineblauwe mantelpak en ze vroeg zich af of ze erg dik zou lijken als ze haar jasje uittrok. ‘Wat ik probeer te zeggen, of liever gezegd, wat ik vraag, is of ik mijn planten nog wat langer in uw plantenkas zou mogen laten staan. Gewoon tot ik er ergens een plek voor heb gevonden?’

Topaz ging boven op de tafel zitten en sloeg haar benen over elkaar, wat maakte dat Althea zich afvroeg of de spieren in haar kuit niet een beetje al te sterk ontwikkeld waren. ‘Ach, ik denk...’

‘Waarom hebt u ze eigenlijk daar neergezet?’ vroeg Patrick.

Althea dwong haar lippen tot een glimlach. ‘Ze groeiden er gewoon...’ Toen ze zag dat dit antwoord niet voldoende was, ging ze verder: ‘Ik vond het zo jammer dat die ruimte niet werd gebruikt. Al dat